

תת"ע 1596/10/19 - מדינת ישראל נגד משה זיגר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 1596-10-19 מדינת ישראל נ' משה זיגר
תיק חיצוני: 23150495994

בפני	כבוד השופטת שרית קריספין
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד בראון
נגד	
נאשם	משה זיגר

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 6.6.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

ביום 6.1.20, התייצב הנאשם בבית המשפט ולאחר שכתב האישום הוקרא בפניו, כפר באישום המיוחס לו וטען: "לא אחזתי ולא השתמשתי, הטלפון היה בכיס".

מטעם המאשימה, העידה רס"ר רוני חייק, עורכת הדו"ח והוגשו הדו"ח שסומן ת/1 ועותק סרטון מצלמת גוף, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוצג סרטון ממצלמת הרכב של הנאשם.

על פי גרסת המאשימה, ביום 6.6.19, בסמוך לשעה 08:42, נהג הנאשם ברכב בבני ברק, ברחוב וינברג, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם רחוב וולפסון, נצפה על ידי העדה, אשר עמדה בצומת, בניידת משטרה, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו הימנית, בגובה החזה ומטה ראשו מעלה מטה מספר פעמים, מסיט מבטו וגורם לרכב מאחוריו, לבלום בלימת חירום.

העדה החלה בנסיעה אחרי רכב הנאשם, כרזה לו לעצור והנאשם עצר לאחר הפניה ימינה, לרחוב ירושלים.

העדה ניגשה לרכב הנאשם, בו ישבה גם נוסעת, הסבירה לו את מהות העבירה ורשמה מפיו את הדברים הבאים: "לא

השתמשתי בטלפון. השוטרת שעצרה אותי לא בצדק פוגעת באמון המשטרה והנוסעת שהייתה איתי ברכב ראתה ואמרה לשוטרת שלא החזקתי טלפון בנהיגה כל הדו"ח שקר וכזב אני מכחיש הכל".

העדה ציינה כי הנוסעת אמרה לה " לא היה שום טלפון, אין בעיה לתת כסף למדינה אבל לא היה טלפון".

בנוסף, הדגישה העדה כי חלון הנוסע הקדמי ברכב היה שקוף וניתן היה לראות את העבירה והשימוש בנייד, במשך מספר דקות.

בעמוד 5 לפרוטוקול, שורות 3-6, ניתן לקרוא תיאור של החלק הרלוונטי של ת/2.

בחקירתה הנגדית, השיבה העדה כי אינה יודעת לפרט, מדוע גרם הנאשם לרכב מאחוריו לבלום וכי לא תיארה את הטלפון הנייד ואינה יודעת מה היה צבעו.

העדה נשאלה והשיבה כי, הנוסעת שישבה לצד הנאשם, לא הסתירה לה את הנאשם והיא הבחינה בעבירה בבירור, במשך מספר דקות.

כאשר טען בפניה הנאשם, כי נהג ברכב עם הילוכים ידניים ולא ייתכן כי אחז טלפון נייד, בגובה החזה ובמקביל, החליף הילוכים, השיבה העדה כי היא הבחינה בו בנסיעה רצופה ולכן, אין מניעה.

הנאשם הציג את הסרטון ממצלמת הרכב שלו, כמפורט בעמוד 7 לפרוטוקול, שורות 23-26 וטען בפני העדה, כי ניתן לראות כי עברו מספר שניות בלבד ולא מספר דקות, מהרגע שחלף על פני הניידת ועד שכרזה לו לעצור, אך העדה עמדה על כך שחלפו מספר דקות.

עוד טען בפניה הנאשם, כי ניתן לראות בסרטון, שנאלץ לעצור ולחדש נסיעה, בשל מונית שעצרה לפניו וכיוון שנהג ברכב עם הילוכים, כאמור, לא ייתכן שהחזיק אותה עת טלפון נייד בגובה החזה.

העדה שבה וטענה, כי הבחינה בעבירה בבירור, כאשר חלף על פניה ואז כרזה לו והחלה בנסיעה אחריו והדבר ארך מספר דקות.

בהמשך, הבהירה העדה כי כאשר טענה שרכב בלם, לא התכוונה לרכב הנאשם, אלא לרכב אחר, שנאלץ לבלום בלימת חירום בגלל רכב הנאשם.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, אך לא אחז או השתמש בטלפון נייד. לדבריו, הוא אינו נוהג לעשות שימוש בטלפון הנייד במהלך נסיעות הבוקר שלו למקום עבודתו בירושלים ולכן, מחזיק אותו בכיס מכנסיו.

עוד טען הנאשם, כי באותה עת, הייתה לו בעיה בהילוכים של הרכב, שהיו קשים לשינוי.

באשר לנוסעת שהייתה עמו, העיד הנאשם כי מדובר בבת זוג לשעבר, שהייתה מוכנה לכתוב עבורו מכתב לגבי האירוע, אך לא להגיע לבית המשפט, אך ניתן לראות ולשמע את תגובתה ב-ת/2.

הנאשם התייחס לסרטון שהציג וטען כי ניתן ללמוד ממנו, כי נסע מספר שניות בלבד עד שנעצר וכי לא עשה שימוש או אחז את הטלפון הנייד במהלך הנהיגה.

עוד טען הנאשם, כי ניתן לראות בסרטון כי נהג בצורה רגילה, ללא סטיות או בלימות, שיכלו לגרום לרכב מאחוריו לבלום בלימת חירום, כנטען.

לפני חקירתו הנגדית, הוזהר הנאשם, לבקשת ב"כ המאשימה, מפני הרשעה בעבירה נוספת, כאמור בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי.

הנאשם נשאל והשיב, כי הרכב שייך לחברה בה הוא עובד וכי הבחין לראשונה בעדה, כאשר חלף על פני הצומת עם רחוב וולפסון.

לשאלה, כיצד הוא משתמש בטלפון הנייד, השיב הנאשם כי יש לו דיבורית ומעמד לטלפון.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

הנאשם העלה מספר השגות, שיש בהן כדי לעורר ספק באשר לנטען בכתב האישום, כפי שיפורט להלן:

עדת התביעה הבחינה בעבירה, לכאורה, דרך חלון נוסע קדמי ואין מחלוקת בין הצדדים, כי הייתה נוסעת לצד הנאשם ושדה הראיה של העדה לעבר הנאשם היה מוגבל, אך לא הייתה כל התייחסות לכך ב-ת/1.

העדה עמדה על כך שהבחינה בעבירה בבירור, אך עם זאת, לא ציינה כל פרט נוסף לגבי הטלפון הנייד - גודל, צבע ועוד.

העדה טענה כי האירוע נמשך מספר דקות, כאשר מהסרטונים ניתן ללמוד, כי מדובר בפרק זמן של דקה - שתיים לכל היותר.

העדה טענה כי רכב הנאשם גרם לרכב אחר לבלום בלימת חירום, אך לא פירטה באיזה אופן ולא זכרה פרטים נוספים במהלך הדיון, זאת כאשר בסרטון שהציג הנאשם, הוא נצפה נוהג באופן רגיל לגמרי.

לבסוף, אין מחלוקת כי הרכב בו נהג הנאשם במודע העבירה, הנו רכב עם הילוכים ידניים ומכאן, טענתו של הנאשם, כי לא ייתכן שאחז בטלפון הנייד בגובה החזה ובמקביל, העביר הילוכים ואחז בהגה, לאחר שנאלץ לעצור ולחדש נסיעה, כפי שניתן לראות בסרטון שהציג, יש בה טעם.

הנוסעת ברכב אכן לא העידה להגנת הנאשם, אך תגובתה הספונטנית, לפיה, הנאשם לא היה עם טלפון נייד, תועדה הן ב-ת/1 והן ב-ת/2.

הנאשם עמד על גרסתו, ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין ביותר.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מורה על ביטול הדיון.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין אל הצדדים.

ניתן היום, י"א שבט תש"פ, 06 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.